

Az Úrra néző gyülekezet

János 20,17
Áldozócsütörtök
1953. május 14.

Az igében leírt történet húsvéti esemény áldozócsütörtöki tartalommal. Húsvéti történet. Ott játszódik le húsvét reggelén Arimáthiai József kertjében. Mária Magdaléna járkal kisírt szemmel a kertben. Keresi Jézus holttestét. Egyszercsak megjelenik előtte Jézus. Mária a megismerés boldog pillanatában leborul előtte, s a hódolat szokott formájában akarja őt köszönteni: át akarja ölelni a Jézus térdét, Jézus azonban megtiltja ezt, mondván: Ne illess engem!

Húsvéti történet áldozócsütörtöki tartalommal. Jézus ugyanis tilalmát azzal indokolja, hogy még nem ment fel az Atyához. És azzal a megbízatással toldja meg, hogy Mária menjen el a tanítványokhoz s mondja meg nekik a mennybemenetelről szóló üzenetet. Áldozócsütörtökön Jézus eltávozik e földi térekről. A távozonak mindig utána néz az ember, míg csak el nem tűnik a szeme elől. Csel. 1,10-ben is azt jegyzi fel a szent író az áldozócsütörtöki eseményről, hogy a tanítványok szemeiket az égre függesztették, mikor Jézus elment. A mai igében is Mária Magdaléna a mennybe távozni készülő Jézusra néz. Legyünk mi is ez áldozócsütörtökön, a mennybemenetel ünnepén az Úrra néző gyülekezet! Az ige mindenekelőtt azt mondja meg nekünk, hogy hogyan ne nézzünk az Úrra.

1. Ne nézz az Úrra önző szeretettel!

Amint mondtam, Mária Magdaléna a viszontlátás pillanatában első örömeiben leborul Jézus előtt, át akarja ölelni a térdét, s úgy akarja imádni őt. Nincs ebben semmi rendkívüli. Akivel jót tett, s akinek szívét Jézus szeretetéért elárasztotta a hála, az mind így juttatta kifejezésre előtte azt, ami a szívében volt. Ezt a hódolatot a feltámadás sem tette lehetetlenné. Az Úr feltámadott testét is lehetett illetni. Máté 28,9 is ezt írja a húsvéti asszonyokról: „Mikor mennek vala..., imé szembe jöve övelük Jézus, azok pedig hozzá járulván, megragadák az ő lábait és leborulának előtte.” A kételkedő Tamásnak ő maga ajánlja fel: „Hozd ide a te kezedet és bocsásd az én oldalamba!” (Ján 20,27). Sok fejtörést okozott már, hogy miért nem engedi meg Jézus Mária Magdalénának azt, ami lehetséges, amit másnak megenged, sőt amit másnak fel is kínál. Jézus azzal indokolja, hogy még nem ment fel az Atyához. Ezt a kissé homályos indokolást a legtöbben úgy magyarázzák, hogy a mennybemenetel után a Szentlélek által olyan magasabbrendű közösség jön létre majd Krisztus és a hívő között, melynek nincs szüksége többé érzékelhető illetésre. Bizonyos, hogy Jézus ezzel az utalással vigasztalja Máriát, de még akkor mindig megmarad az a kérdés, hogy akkor a többi asszonynak miért engedi meg. A régi híres írásmagyarázó, Bengel azt mondja, hogy talán azért, mert Máriának már nem volt szüksége az érintésre, mint például Tamásnak, mert ő az illetés előtt már hitte, hogy él az Úr. Én azt hiszem, hogy az Úr által félbeszakított mozdulatban lehetett valami a birtokolni akaró szeretet kapzsi mohóságából, mely leleplezte Mária Magdalénát, hogy ő tulajdonképpen nem Jézust siratja, hanem önmagát. Talán maga sem tudja, hogy nem Jézus halála fáj neki, hanem az, amit ezáltal ő veszített. Eszébe sem jut, hogy arra gondoljon, amit Jézus nyert a halál által, csak az forog folyton az eszébe, s a szívében, amit ő elveszített. Ez az önző szeretet vakká és siketté tette őt a kijelentés iránt. Láta és hallotta a feltámadást hirdető két angyalt, de azután is csak sírva botorkált a kertben, keresve a holttestet. Láta magát a feltámadott Urat is, hallotta hangját is, de nem ismerte meg addig, míg csak nevének szólította őt. Egészen beleveszett a fájdalomba, az önmaga sajnálásába.

Ne nézz hát az Úrra önző szeretettel! Őt szeresd, ne magadat! Őt magát, ne csak az ajándékait. Szeret Ő téged, boldognak is akar látni téged, szívesen meg is ad ehhez neked mindent, de nem engedi magát önző módon kihasználni. Aki csak a boldogságáért néz az úrra, azt eltiltja magától az Úr: Ne illess engem! Ne nyúlj hozzám!

2. Nézz az Úrra szorgos kötelességtudattal!

A viszontlátás boldog örömeiből még jóformán fel sem ocsúdó Máriát Jézus azonnal elküldi magától. Munkára küldi. Munkája egy üzenet elvitele: „Menj az én atyámfiaihoz és mondd nekik!” A túláradó érzelmet lehűti, s józan kötelességtudatot felfűti. Mi az az üzenet, amit reá bíz?

Azt mondja Jézus: „Menj az én atyámfiaihoz!” Atyafiaknak, testvéreinek nevezi a tanítványokat. Mintha csak azt mondaná: Mondd meg nekik, hogy testvéreimnek tekintem őket! A tanítványok rossz lelkiismerettel ültek együttl. Nagyon szégyelltek magukat. Az egyik elárulta, a másik megtagadta, a többiek is mind gyáván megfutamodtak. Most mégsem azt üzeni nekik, hogy: Élek és számon foglak kérni benneteket. Azt üzeni: Én mégis testvéreimnek tartalak benneteket. Eredj hát te is a bűnösökhöz, az elesett keresztyénekhez, a gyávákhoz és Krisztust megtagadókhöz, s mondd meg nekik: Elhagytátok az Urat, de Ő nem hagyott el titeket, megtagadtátok Őt, de Ő nem tagadott meg titeket. Most is szeret benneteket.

Azt mondja Jézus: „Mondd meg nekik: Felmegyek az én Atyámhoz.” Elmegyek ugyan e földről, szemük itt nem láthat többé engem, de oda megyek, ahol ég s föld minden ügyének szála összefut, ahol Isten intézi a világ kormányzását, s ahol az ő ügyük is eldől. Ott leszek a mennyben. A világhatalmú Istennel az atya és a fiú szeretet-viszonyában leszek, nektek pedig ott is testvéreitek maradok. Ott foglak képviselni titeket, s minden ügyeteket.

Menj el hát te is azokhoz, akik nagypénteki gyászbán, s a holnapért remegő szívvel gubbasztanak valahol. Keresd meg őket s mondd meg nekik: Nincs igazuk, ha azt mondják: ügyemmel nem törődik Istenem (Ezs. 40,27). Pártfogónk van az Istennél. Az édes testvéred van ott, aki nem felejt el, s nem tagad meg, ha méltatlanná tetted is magadat arra, hogy testvéreinek neveztesseled.

Ne késlekedj az üzenet elvitelével! Minden percért kár, amit nagypénteki gyászbán tölt el a másik ember, holott már húsvét verőfényében ragyoghatna az arca s tekintete, mit eddig a földre szegzett, a mennybe nézhetne. Bengel azt is mondja, hogy Jézus azért sem engedte meg Máriának, hogy illesse őt, hogy ennyi időt veszítsen el, hanem siessen az üzenet elvitelével, hadd kapják meg ennyivel is hamarabb a tanítványok. Ne riadj vissza ettől az üzenetviteltől! A 18. v.-ben meg van írva, hogy Mária Magdaléna el is ment hirdetés a tanítványoknak az üzenetet. Az a szó, ami az angyalt, Isten hírnökét is jelenti. Isten hírnöki követe vagy, mikor ezt a szolgálatot végzed, s angyalok munkája az, amit így cselekszel.

Abban, amit eddig elmondottunk, tulajdonképpen benne van már az ige harmadik tanítása is, mégis hadd hangsúlyozzuk külön is, hiszen Jézus is külön hangsúlyozza:

3. Nézz az Úrra reménységgel!

Jézus különlegesen fogalmazza meg az üzenetét. Nem azt mondja: Felmegyek a mennybe. Sem ezt: Felmegyek az Istenhez. Még ezt sem: Felmegyek az Atyámhoz. Szinte szószaporításnak tetsző módon üzeni: „Felmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, az én Istenemhez és a ti Istenetekhez”. Miért nem mondja egyszerűen és röviden a mi Atyánkhoz és a mi Istenünkhöz? Azért, mert az „én” és „ti” külön kihangsúlyozva többet jelent, mint az egyszerű összevont „mi”.

Az én Istenem, a ti Istenetek is. Aki engem nem hagyott a halál martalékának, aki nagypéntekemre elhozta a diadalmas húsvétot, a ti életetekben is ugyanennek a hatalmas és diadalmas Istennek bizonyulhat. Ne dobjátok el tehát soha a reménységeteket! Ha még oly rettentő sötét is körülöttem minden, mint nagypéntek délben körülöttem volt, mégha elhagy is Isten titeket, mint engem elhagyott, akkor is kapaszkodjatok bele, s kiáltátok velem: Én Istenem, én Istenem! Ez az Istennel is szent daccal dacoló, élő reménység.

Az én Atyám a ti Atyátok is. Aki engem hazavár, aki számomra már készíti a helyet a mennyi otthonban, irántatok is ugyanezzel az atyai szeretettel viseltetik. Ha nem is láttok semmit ebből az atyai szeretetből, ha a halál kötelékei vesznek is körül benneteket, mint engem a kereszten, nektek is szabad, sőt kell velem együtt látni a láthatatlanná lett atyai kezét s abba békességgel és reménységgel letenni a lelketeket.

Ennek a csodálatos élő, elpusztíthatatlan reménységnek mindjárt példáját is adja ebben az üzenetben is. Azt üzeni: „Felmegyek az én Atyámhoz”. Jelen időben mondja, pedig még 40 nap van hátra a nagy indulásig. Ez a 40 nap még sok munkával és fájdalommal van telve, ő azonban nem ezt látja. A reménység jelenné teszi számára a jövőt. A jelen felhője nem árnyékolja be nála a holnap verőfényét. Így tud előre örülni az is, aki reá néz élő reménységgel.

Áldozócsütörtök, a mennybemenetel ünnepe Jézus számára, de az Atya, sőt az egész menny számára is örömnappal, a megérkezés ünnepe. Emberileg érthető lenne, ha a tanítványok és e világ számára gyásznap lenne, a távozás szomorú pillanata. A hívő azonban tudja, hogy aki nem önző szeretettel néz az Úrra, aki nem a kenyéradó kezét, s a boldogító szívet látja benne hanem a bűnünkért meghalt, s megigazulásunkra feltámadott Megváltót, aki által Isten a mi Istenünk és a mi Atyánk lett, aki a mennyben édes testvéreként él, mint egyetlen közbenjárónk, annak a szíve megtelik szent örömmel, s Mária Magdalénával együtt boldogan siet, szinte angyalszárnyon repül, hogy megvigye ezt a boldogító üzenetet minden bűnbán és bánatban szorongó szívnek: Súlyos napokban csak Jézusra nézz! Ámen.